

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. V.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., advokátem, se sídlem Karolinská 2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 A 30/2013 - 19,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 A 30/2013 - 19, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 9. 3. 2013, č. j. KRPA-95724/ČJ-2013-000022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 9. 3. 2013, č. j. KRPA-95724/ČJ-2013-000022.
- IV. V řízení o kasační stížnosti **se** ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Janu Procházkovi, LL.M., **p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 9. 3. 2013, č. j. KRPA-95724/ČJ-2013-000022, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Důvodem pro zajištění žalobce bylo nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a rovněž skutečnost, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce podle žalované do protokolu uvedl, že si byl vědom uloženého správního vyhoštění na dobu pěti let, na jehož základě měl vycestovat z území České republiky. Žalobce poukázal na platné vízum z důvodu podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jehož výsledek mu v době pobytové kontroly nebyl znám. Podle žalované pobýval žalobce na území České republiky v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, čímž prokazatelně porušil právní předpisy České republiky, tedy byly naplněny podmínky ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Důkazem žalobcova opakovaného a úmyslného porušování právních předpisů České republiky byla dvě uložená správní vyhoštění za porušení povinností podle zákona o pobytu cizinců. Podle žalované bylo dáno nebezpečí, že bude žalobce nadále mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstrovalo, co soudí o právním řádu České republiky. Pokud žalobce opakovaně neplnil zákonné povinnosti spočívající v pobytu na území České republiky pouze s platným vízem nebo oprávněním k pobytu a povinnosti vycestovat v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobci opětovně uloženo dne 11. 6. 2012, čímž zmařil jeho výkon, není podle žalované dána záruka toho, že žalobce nebude postupovat stejně.

Podle spisového materiálu bylo podle žalované zřejmé, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného víza a současně maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ode dne 25. 1. 2013, kdy nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany. I po skončení platnosti víza za účelem strpění tedy žalobce nevycestoval a svévolně se pohyboval na území České republiky. Podle žalované by mírnější donucovací opatření nebyla účinná; uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců označila za nedostačující, a to z důvodu nebezpečí žalobcova opětovného nerespektování právních předpisů České republiky a zmaření výkonu správních rozhodnutí. Žalobce se měl dopustit opakovaného porušování zákona o pobytu cizinců, neboť od svého druhého příjezdu v roce 2008 nikdy neopustil Českou republiku, ačkoliv mu bylo dne 12. 3. 2012 vydáno správní vyhoštění na jeden rok, dále mu bylo dne 11. 6. 2012 opětovně vydáno správní vyhoštění na pět let a záznam v evidenci nežádoucích osob upraven s platností od 20. 3. 2012 do 26. 1. 2018. S ohledem na to, že žalobce vědomě a úmyslně nerespektoval uložené povinnosti, byl podle žalované dán důvod se domnívat, že bude na území České republiky nadále porušovat právní předpisy a nerespektovat orgány Policie České republiky. Žalovaná stanovila dobu zajištění žalobce na 90 dní s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy a realizace výkonu správního vyhoštění. Žalovaná v této době zajistí náležitosti nezbytné k realizaci jeho vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Rozhodnutí o zajištění označila žalovaná za zcela přiměřené, neboť žalobce porušoval právní předpisy České republiky, takže musel být zajištěn, aby nepokračoval v tomto protiprávním jednání.

pokračování

Rozsudkem ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 A 30/2013 - 19, Městský soud v Praze žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. Podle soudu bylo k zajištění žalobce třeba současně naplnit tři podmínky. První podmínka pro možnost zajištění osoby starší 15 let byla dána, když dne 19. 6. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce vydané dne 11. 6. 2012 pod sp. zn. KRPA-74661/ČJ-2012-000022. Toto rozhodnutí stanovilo dobu pěti let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území. Dále bylo třeba naplnit podmínku, aby nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a aby byla dána jedna z taxativně vymezených podmínek podle § 124 odst. 1 písm. a) až e) zákona o pobytu cizinců. Ohledně neuložení zvláštního opatření soud uvedl, že zákon umožňuje žalované rozhodnout o tom, zda podle okolností případu nejprve zvolí zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, nebo cizince zajistí, pokud tento mírnější prostředek není vhodný. Žalovaná se podle soudu dostatečně vypořádala s úvahou, z jakého důvodu přistoupila přímo k zajištění žalobce. Podle soudu žalovaná nepřekročila diskreční pravomoc, pokud označila za důvod, pro který nepřistoupila k uložení mírnějšího donucovacího opatření žalobci, jeho předchozí nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud se ztotožnil s žalovanou, že zajištění žalobce bylo zcela adekvátní, neboť zvláštní opatření by byla nedostatečná a neúčinná. Za nedůvodnou označil námitku žalobce, že na území pobýval na základě uděleného víza za účelem strpění. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, které nabylo právní moci dne 25. 1. 2013, bylo ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tedy ode dne 26. 1. 2013 do zajištění dne 9. 3. 2013 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu nebo víza. Soud podotkl, že žalobce byl v řízení o soudním přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany zastoupen advokátem; pokud tedy měl vážný úmysl dodržovat právní předpisy České republiky, bylo na něm, aby se u svého zástupce zajímal o výsledek uvedeného řízení.

Podle soudu splnilo rozhodnutí žalované požadavky ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jsou z něj zřejmé důvody zajištění, tedy úvahy, které žalovanou vedly k tomuto rozhodnutí, i důvody, na jejichž základě neshledala za dostatečné uložení mírnějších opatření. Závěry žalované nejsou podle soudu v logickém rozporu se zjištěním a vyhodnocením skutkového stavu věci, nejedná se tedy o libovůli. Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, podle níž žalovaná pochybila, pokud se v napadeném rozhodnutí zabývala otázkou realizovatelnosti vyhoštění s ohledem na řízení o mezinárodní ochraně, neboť jeho současné prohlášení o mezinárodní ochraně zakládá nemožnost realizovat správní vyhoštění. Skutečnost, že žalobce je v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, není podle soudu sama o sobě překážkou pro zajištění cizince, což vyplývá z § 124a zákona o pobytu cizinců. Výkon správního vyhoštění je pak možný pouze při existenci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná při vydání rozhodnutí vycházela ze skutečností, které tu byly v době jejího rozhodování. V té době jí bylo známo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 6. 2012 a řízení o této žádosti bylo ukončeno dne 25. 1. 2013, kdy nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. S ohledem na toto zajištění žalovaná vyhodnotila složitost přípravy a realizace výkonu správního vyhoštění na dobu 90 dní. Podle názoru soudu se přitom dostatečně vypořádala s okolností existence reálného předpokladu realizace výkonu vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě

neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila jeho vyhoštění. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ustanoveným zástupcem doplněné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že soud nesprávně posoudil právní otázku naplnění podmínek pro jeho zajištění, zejména otázku přiměřenosti. Skutková podstata, z níž žalovaná vycházela, nemá oporu ve spisech; žalovaná navíc nerespektovala zásady správního řízení. Podle stěžovatele mohlo dojít k jeho zajištění, pouze pokud to bylo vzhledem ke všem okolnostem případu nezbytné. Rozhodnutí žalované však obsahovalo pouze nedostatečnou úvahu o tom, že v případě stěžovatele nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Úvaha městského soudu k této otázce je založena na skutečnosti, že stěžovatel „opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců a mařil výkon správního rozhodnutí“. Jediným porušením však byla skutečnost, že stěžovatel pobýval v České republice poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění a následně vypršela platnost víza za účelem strpění po dobu probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná se odmítla zabývat námitkou stěžovatele, že mu nebylo známo ukončení jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž soud v rozsudku pouze uvedl, že se stěžovatel měl zajímat o výsledek řízení o kasační stížnosti, pokud měl vážný úmysl dodržovat předpisy České republiky. Podle stěžovatele však z ničeho nevyplývá, že by se o výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany nezajímal. Pokud se žalovaná nezabývala podstatnou okolností, že si stěžovatel nebyl vědom nezákonnosti svého pobytu na území České republiky, a neprovedla potřebné dokazování, a pokud městský soud toto pochybení aproboval, jsou obě tato rozhodnutí nezákonná.

Stěžovatel dále označil rozsudek soudu za nepřezkoumatelný, neboť zcela opomenul jeho tvrzení uvedené v bodě IV. žaloby, obsahující námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o zajištění. K době trvání zajištění žalovaná uvedla toliko, že lhůta byla stanovena „s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu soudního vyhoštění“. Rozhodnutí nevymezuje konkrétní úkony, jež bude nezbytné provést při realizaci správního vyhoštění stěžovatele, ani neobsahuje časový odhad, jak dlouho zabere provedení úkonů. Ohledně toho, jaké skutečnosti musí žalovaná uvést v odůvodnění vedlejšího výroku stanovujícího dobu zajištění, stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79. Soud podle stěžovatele zcela opomenul žalobní námitku, že rozhodnutí žalované nesplňuje požadavky podle § 68 odst. 3 správního řádu.

Ze všech uvedených závěrů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 A 30/2013 - 19, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti.

pokračování

Kasační stížnost je důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti, jímž se Nejvyšší správní soud musel zabývat, bylo tvrzení stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze pro nedostatek důvodů, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pokud by totiž soud dospěl k závěru, že kasační stížností napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, musel by jej zrušit a nezabýval by se již dalšími kasačními námitkami.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku z důvodu, že se soud vůbec nezabýval tvrzeními žalobce stěžovatele obsaženými v části IV. žaloby, Nejvyšší správní soud uvádí, že s těmito námitkami se městský soud vypořádal na straně 5 rozsudku. Městský soud v Praze ve svém rozsudku uvedl své důvody svědčící závěru, že rozhodnutí o zajištění stěžovatele bylo vydáno v souladu se zákonem. Důvody pro tento svůj právní názor městský soud podřadil pod příslušná ustanovení právních předpisů a jeho závěry jsou dostatečně obsáhlé, ucelené, logické a přesvědčivé. Soud rovněž neshledal pochybení žalované při aplikaci ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Rozsudek Městského soudu v Praze tedy nelze z uvedeného důvodu, a ani z jiných důvodů, k nimž by musel Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti, považovat za nepřezkoumatelný.

Dále stěžovatel namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odůvodněním toho, z jakého důvodu na stěžovatele nepoužila tzv. mírnější donucovací opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel tedy uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu posoudil městský soud správně skutečnost, že žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádala s tím, proč v případě stěžovatele nepostačuje uložení mírnějších opatření a je zapotřebí jej zajistit. Dospěla přitom k závěru, že s ohledem na to, že stěžovatel opakovaně nerespektoval uložené správní vyhoštění, jejichž výčet uvedla, a navíc je dána obava, že by se mohl skrývat, nepostačuje v jeho případě uložení zvláštních opatření. Úvahu žalované ani Městského soudu v Praze v tomto ohledu nelze označit za nedostatečnou, z rozhodnutí jsou jasně zřejmé důvody, které žalovanou vedly k závěru, že v případě stěžovatele je nezbytné přímo uložení zajištění. Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že ze znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie je oprávněna zajistit cizince již po doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, tedy např. ještě v době před prvním uložením správního vyhoštění. Podle názoru Nejvyššího správního soudu s ohledem na dřívější chování stěžovatele, jež bylo v napadeném rozhodnutí dostatečně popsáno, bylo jeho zajištění v daném případě adekvátním a efektivním prostředkem k realizaci soudního

vyhoštění. Pokud jde o druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany, zahájené dne 20. 3. 2013, Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že řízení bylo zahájeno až poté, co bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí žalované. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z tohoto důvodu nelze v tomto přezkumném soudním řízení zohlednit žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou stěžovatelem poté, co žalovaná rozhodla o jeho zajištění.

Další kasační námitka spočívala v tom, že žalovaná nedostatečně odůvodnila vedlejší výrok stanovující dobu zajištění. Stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, dostupné na www.nssoud.cz. Podle tohoto rozhodnutí *„[v]edlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), musí být řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze. Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“*. V uvedeném rozhodnutí soud dále uvedl, že *„[s]právní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.)*.

Posouzení okolností uvedených v citovaném rozsudku však v napadeném rozhodnutí žalované zcela absentuje. Žalovaná ve svém rozhodnutí doslova uvedla: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dní, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy a realizace výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.“* V takovém kusém odůvodnění však nelze nalézt naplnění požadavků stanovených zákonem, ani vyložených v uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Odůvodnění vedlejšího výroku o délce zajištění stěžovatele mělo spočívat v precizní konkretizaci jednotlivých úkonů, které bude zapotřebí učinit v době, během níž bude stěžovatel zajištěn. Vzhledem k tomu, že zajištěním stěžovatele dochází k jeho omezení na osobní svobodě, je totiž důležité, aby zajištění trvalo nejkratší možnou dobu. Obecné odůvodnění zmiňovaného výroku rozhodnutí žalované pak nelze označit za přesvědčivé, není v něm obsažen nejen konkrétní, ale ani přibližný výčet úkonů, jež bude zapotřebí provést, ani jejich časový odhad. Rozhodnutí žalované je tedy v části

pokračování

týkající se vedlejšího ustanovení výroku, jímž se stanoví doba trvání zajištění, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom toho, že žalovaná zpravidla rozhoduje o zajištění cizince v časové tísní. Časová tíseň sice může odůvodnit do jisté míry sníženou kvalitu argumentace žalované, nicméně nelze jí ospravedlnit absenci jakýchkoliv úvah týkajících se některé části výroku rozhodnutí. Prezentovaný právní názor není výsledkem přepjatého formalismu, nýbrž výrazem soudní ochrany práv stěžovatele, jemuž bylo v důsledku zmíněné vady rozhodnutí žalované znemožněno seznámit se s důvody příslušné části výroku a směřovat vůči ní konkrétní žalobní body.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované a městský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí žalované zrušit, neboť shora uvedený závěr Nejvyššího správního soudu vede k nutnosti vydání nového rozhodnutí žalované. Proto povaha věci umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Jelikož Nejvyšší správní soud současně se zrušením napadeného rozsudku rozhodl i o zrušení rozhodnutí žalované, musí kromě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodnout rovněž o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012). Stěžovatel měl v projednávané věci plný úspěch, avšak v těchto řízeních mu žádné náklady nevznikly, a neúspěšná žalovaná nemá na náhradu nákladů řízení právo. Proto Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ani řízení o žalobě.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 6. 2013, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 3.100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 6.800 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6.800 Kč. Jelikož advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň. Částka daně pak činí 21 %, tedy 1.428 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti včetně daně činí 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu